

truer med at gaa en snarlig Opløsning imøde. Allerst svigtede Fru Gylling, der meget hurtigt efter Kultusministerens betydningsfulde Besøg paa Sandinge Højskole var begyndt at komme til Erkendelse af, at hun havde handlet i Overilelse ved at yde det reformivrige Parti sin vægtige Støtte. Ogsaa den elskelige Kandidat Boserup har endelig faaet Ro for sine Tvivl. Genfødt og lutret er Vennesamfundets forlorne Søn vendt tilbage til det hjemlige Skød og har her ydmyg modtaget den længe opstaldede Fedekalv i Form af et godt Præstekald.

Ja, om det saa er den lille skikkelige Pastor Magensen, har han, skønt sikkert uden Beregning, ja vistnok med blødende Hjerte, set sig nødsaget til at forlade sit yderliggaaende Standpunkt. I et nyt, opsigtsvækkende Skrift om Helvedsstraffene har han aabent tilstaaet, at hans forrige Opfattelse beroede paa en Misforstaaelse, en Oversætterfejl, idet Sprogforskningens allersidst ankomne Resultater uomstødeligt godtgør, at det omstridte Bibelsted alligevel rettest bør udlægges i Overensstemmelse med den officielle Kirkes Opfattelse.

Hvad Vilh. Pram selv angaar, da fortsætter han vel med usvækket Lidenskab sin Kamp mod Kirkemyndighederne og Troen paa Skriftens Avtoritet; men det er, som om selv hans Venner begynder at finde ham lidt ensformig. Han opfylder aabenbart ikke de Forventninger, man har næret til ham. Fornylig angreb saaledes en af hans egne Tilhængere ham offentlig i en Avis og bebrejdede ham, at han nu i altfor lang Tid „ikke var fremkommen med noget nyt.“ — —

Imidlertid skrider Dagene jævnt og stille i den lille Bindingsværks-Halvgaard i Skibberup By, hvor nu Hansine og hendes Broder uindskrænket regerer, efterat den gamle Else endelig har lukket sine Øjne. I Porten hænger endnu den rustne Staldlygte og drejer rundt i sin Snor, ganske som i Hansines og Ole Kristians unge Dage.